

Bett

Ihopkrupen över stolsarmen. Solen doftande röd. Hon tog en stadig tugga av misstagen hon gjort i livet.

Hon tuggade, hela altet, och tårarna sköljdes ner i lagren av skratt och oförtjänta rop. Som laveringar syntes spåren av hennes bistra röst. En grumlig färg som strålade ut mot sidorna, i förakt för baklängesslag och att hon hade så svårt att hålla balansen. Hon var kanske ingen riktig människa. hade inte möjlighet att älska. än.

mer än att hon älskade törst och morgon. och den gungande vårens oförtjänta dröm. om liv.

Hon drog benen längre isär. som en tuff brud. Nu var det nog! alla upptäcktsresor strömmade emot henne som ett pärleband. Hon tog sats men hukade sig i skarven. just där himmel möter helvete. Och den ravinen blödde.

blödde mera.. mera
som när hon drog foten över tårna hans.

En ordning. bakad och gödslad. den skulle hon smaka på.
I ödsliga riken ammad. med mjölk ur ömmad mark.
hon skulle inte gå!

i sprickan och stranden av torkad törst
smekte hon sen hans svarta bröst.

Gav honom skriket. att fatta. Fatta!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hestia med Poeter.se id #48689 innehar upphovsrätten